

Bayer Zsolt: Ellopott gyermekkorok balladája

2019 december 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szürkeség, kosz, nyomorúság, lábszag és mucsa...

Ül Greta Thunberg a vonaton, viszi hazafelé b?röndben az ellopott gyerekkorát. Helyesen járunk el, ha kimerevítjük ezt a képet, ezt a szürreális és végtelenül ostoba képet, hogy megnézhessük majd harminc év múlva az elmúló id? jeges cinizmusának nagyítója alatt. Jó lesz majd megnézni. Jó lesz majd nevetni. Mint amikor visszagondolunk olykor kamaszkori önmagunkra, a koszlott farmerdzsekink hátuljára nagy gonddal felrajzolt békejelre, szimatszatyrunk (van-e, ki e nevet nem ismeri?) ábráira és a baboskend? halálos komolyságára.

„A nagyvárosi benzing?zben születtél, / úgy hívnak, motorizált nemzedék. / Biztosítót? és b?rnadrág, / életed csak rohanás, hajsza a pénz után, hej!” (Beatrice: Motorizált nemzedék)

Szerencsés esetben, ha visszapillantunk, már rendelkezünk az önreflexió képességével, s csak arra nem fogunk választ kapni sohasem, vajon miképpen viszonyítható mindez Hans Castorp zarándoklatához. S hogy azokat, akik nem tudnak semmit Hans Castorp zarándoklatáról, azokat elegend?-e szeretnünk vagy feltétlenül meg is kell ?ket értenünk?

Nem tudom és nem tudom. Csak azt tudom, hogy soha nincsen semmi új a nap alatt. Minden új nemzedék viszi a hátán saját ellopott gyerekkorát, csak annyi változik, hogy egyre nevetségesebb az egész.

Ül Greta Thunberg a vonaton, a „túlzsúfolt német vonat folyosóján, a földön”, körülötte a nagy csomagok, a terhek (Ah! Min? szimbólumok!), és Greta Thunberg messzire néz. Abba a messzeségbe, ahol már nincsen más, csak világmegváltás mint kéjes álom. „Nincs kéjesebb álom az autoriter, er?forrásrabló, etatista politikai hatalom számára, mint az érzelmi hullámokon több – és persze reflektálatlan, tehát az érdekek alapján szabadon eltéríthet? – beavatkozásért tüntet?, önmagát egyszerre »a jóért küzd? er?nek« és a hatalmat forradalmian számonkér?nek tekint? tömeg.” (Benk? Balázs: A moszkvai olimpia csuda vidám mulatság. Mandiner, 2019. december 17.)

Aztán Greta Thunberg átül az els? osztályra, a számára fenntartott, foglalt helyére. Err?l a Deutsche Bahn levele értesít:
„Kedves Greta, köszönjük, hogy minket, vasutasokat támogatsz a klímaváltozás elleni harcban. Örülünk, hogy szombaton az ICE 74-es vonatával utaztál, amely száz százalékban környezetbarát elektromossággal m?ködik. Szebb lett volna, ha arról is beszámolsz, hogy csapatunk milyen barátságosan és kompetensen gondoskodott rólad az ülésednél az els? osztályon.”

Mondom: helyesen járunk el, ha kimerevítjük ezt a képet, ezt a szürreális és végtelenül ostoba képet, hogy megnézhessük majd harminc év múlva az elmúló id? jeges cinizmusának nagyítója alatt. Mert – ezt is mondom még egyszer – nincs új a nap alatt.

Az elmúlt évtizedben hagytak el bennünket a múlt század tízes-húszas éveiben született generáció utolsó mohikánjai. A nagyszüleink. ?k gyerekek voltak az els? világháború alatt vagy közvetlenül utána.

Apjuk Ypernél kiokádta tüdejét a mustárgáztól vagy csonkolt testtel szenvedett ki Gallipolinál, megtetvesedett és meg?rült az Isonzo mentén, gyalogsági ásójával verte agyon a muszkát Limanowánál, majd beleit a markában szorongatva vitte el a haslövés. Vagy nézte az éjszakai égboltot Galíciában, Przemy?lnél, és üzent haza:

„Csak egy éjszakára küldjétek el ?ket;
A pártoskodókat, a vitézked?ket.
Csak egy éjszakára:
Akik fent hirdetik, hogy – mi nem felejtünk,
Mikor a halálgép muzsikál felettünk;
Mikor láthatatlan magja kél a ködnek,
S gyilkos ólom-fecskék szanaszét röpködnek,

Csak egy éjszakára küldjétek el ?ket;
Gerendatöréskor szálka-keres?ket.
Csak egy éjszakára:
Mikor siketit?n b?gni kezd a gránát
S úgy nyög a véres föld, mintha gyomrát vágnák,
Robbanó golyónak mikor fénye támad
S véres vize kicsap a vén Visztulának.

Csak egy éjszakára küldjétek el ?ket.
Az uzsoragarast fogukhoz ver?ket.
Csak egy éjszakára:
Mikor gránát-vulkán izzó közepén
Ugy forog a férfi, mint a falevél;
S mire földre omlik, ó iszonyu omlás, –
Szép piros vitézb?l csak fekete csontváz.

Csak egy éjszakára küldjétek el ?ket:
A hitetleneket s az üzérked?ket.
Csak egy éjszakára:
Mikor a pokolnak ég? torka tárul,
S vér csurog a földön, vér csurog a fáról
Mikor a rongy sátor nyöszörög a szélben
S haló honvéd sóhajt: fiam… feleségem…

Csak egy éjszakára küldjétek el ?ket:
Hosszú csahos nyelvvel hazaszeret?ket.
Csak egy éjszakára:
Vakitó csillagnak mikor támad fénye,
Lássák meg arcuk a San-folyó tükrébe,
Amikor magyar vért g?zölve hömpölyget,
Hogy sirva sikoltsák: Istenem, ne többet.

Küldjétek el ?ket csak egy éjszakára,
Hogy emlékezzenek az anyjuk kinjára.
Csak egy éjszakára:
Hogy bujnának össze megrémülve, fázva;
Hogy fetrengne mind-mind, hogy meakulpázna;
Hogy tépné az ingét, hogy verné a mellét,
Hogy kiáltná b?gve: Krisztusom, mi kell még!

Krisztusom, mi kell még! Véreim, mit adjak
Árjáért a vérnek, csak én megmaradjak!
Hogy esküdne mind-mind,
S hitetlen g?gjében, akit sosem ismert,
Hogy hivná a Krisztust, hogy hivná az Istent:
Magyar vérem ellen soha-soha többet!
– Csak egy éjszakára küldjétek el ?ket.„

(Gyóni Géza: Csak egy éjszakára…)

?k voltak a dédapáink. Meghaltak, és katonatemet?kben várják a feltámadást. Vagy hazajöttek, kéz nélkül, láb nélkül, vakon vagy „csak” csonkolt lélekkel. És asszonyaik megvárták ?ket, felnevelték gyermekeiket, a mi nagyszüleinket, felépítették a széjjelrombolt, elpusztított világot, és nem maradt idejük az ellopott gyerekkorukról értekezni, hiszen ellopták mindenüket, a gyerekkorukat, a feln?ttkorukat, az életüket.

És jött húsz rettenetes békeév, aztán jött az els?nél is iszonyatosabb világégés, és jöttek a nagyszüleink. Folytatták ott, ahol a szüleik abbahagyták. Belefagytak Moszkva alatt a lövészárkokba, miközben egymás szájába fújták a legutolsó cigaretta füstjét. És beleégtek a tankokba Kurszknál, kiirtották egymást Sztálingrád poklában, megfagyott, üszkösöd? végtagokkal pusztultak el kínok között a Donnál.

?k is kiontott beleiket markolászták Iwo Jima rettenetes dzsungelében, az Omaha Beach homokjában, felfoghatatlanul megtervezett, iszonyatos halált haltak a náci haláltáborokban, majd kócos, tervszer?tlen, de épp oly iszonyatos halált haltak a kommunista haláltáborokban, s többségük katonatemet?kben vagy jeltelen tömegsírokban várja a feltámadást. Vagy hazajöttek, kéz nélkül, láb nélkül, vakon vagy „csak” csonkolt lélekkel. És asszonyaik megvárták ?ket, felnevelték gyermekeiket, a mi szüleinket. És felépítették a széjjelrombolt, elpusztított világot, és nem maradt idejük az ellopott gyerekkorukról értekezni, hiszen ellopták mindenüket, a gyerekkorukat, a

feln?ttkorukat, az életüket.

És jött aztán húsz hihetetlen év, húsz év egy kettészakított világban. A világ egyik felén addig soha nem látott, elképzelhetetlen jólét köszöntött be, a másik felén pedig a világmegváltás. Vagyis szürkeség, kosz, nyomorúság, lábszag és mucsa – hogy klasszikusokat idézzünk. Jött a virsliujjú párttitkárok világa.

És itt is, ott is feln?tt a szüleink generációja.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló